

„Mert a hallgatás sokszor többet mond,  
mint a legszebb szavak.”

## Lipták Gábor: Aranyhíd

### Kőszívek

Valóságos kincsesbánya ez a kötet, aki szereti a Balatont, örömmel olvasgat(hat)ja a tóhoz kapcsolódó mondákat, regéket.

Amikor feltűnik a Balatonudvarit jelző tábla, nekem ez a történet szokott eszembe jutni. ☺

Dúl János egymaga nevelte fel leányát. Felesége akkor halt meg, amikor Veronka született. Ám az édesapa és a többi halász szeretettel vette körül a leánykát. Míg apja halászott, Veronka mindig ott ült a ladik végében. Édesapja eleinte ugyan félve vitte magával, de aztán már meg sem tudott lenni nélküle.

Teltek-múltak az évek, és a kislány tündérszép hajadonná serdült.

Egyszer aztán az aranyhajú halászleányon megakadt a szép szál kőfaragó legény szeme is. Akkoriban történt ez, amikor különös alakú, nagy szürke kövek kerültek a partra – valami építkezéshez érkeztek egy távoli kőfejtőből a legénnyel együtt.

A két fiatal között szerelem szövődött. Csak a kövekkel nem tudott Veronka megbékélni.

- Szelídítsd meg őket – kérlelte a fiút.

A legény pedig a kemény, élettelen köveket szív alakúra faragta. Előbb öklömnyi kis szívet, majd tányér nagyságút alkotott. Aztán rávéste Veronka nevét meg a sajtját is az egyik kőre. Így már megszerette a lány a köveket. De akárhányszor szoba került, hogy ha összeházasodnak, felmennek lakni a hegyek közé, mindig megriadt. Hiszen ő a tó mellett nőtt fel, ezt a vidéket szerette! Sosem járt még a Balatontól távolabb. Telt, múlt az idő, és Veronka végül elmondta apjának, hogy a fiúval tart. Dúl János nagyon bánatos lett, de belátta, hogy ez az élet rendje. Csak annyit mondott leányának:

„ – Ha egyszer boldogtalan leszel a hegyek között, ha egyszer vissza kívánsz jönni, vár a Balaton, s mindig várlak én.”

Az utolsó nap Veronka beszállt az öreg ladikba, és egyre beljebb evezett. Búcsúzni készült a tótól, ám...

Hirtelen óriási vihar kerekedett, hatalmas hullámain imbolygott a csónak. Veronka látott már nem egy, nem két balatoni vihart, tudta, hogy nem fog kijutni a partra: a víz nem ereszti el.

Komor halászok kísérték utolsó útjára a balatonudvari temetőben. A kőfaragó fiú szíve majd meghasadt bánatában. Veronka sírja fölé nagy, szív alakú kő került.

A legény nem tudta elfelejteni az aranyhajú lányt. Nem ment vissza a hegyek közé, a kis faluban telepedett le, és sok éven át nem faragott mást, csak szív formájú köveket. Ha valaki meghalt a faluban vagy a környékén, ilyen követ állítottak a sírjára. Így szaporodtak a szív alakú kövek a kis temetőben.

Középiskolásként, osztálykiránduláson jártam először olyan balatoni temetőben, ahol szív formájúak voltak a sírkövek. Felsejlett a gyerekkoromban olvasott történet a halászleányról és a kőfaragó legényről. Azóta is, ha a Balaton északi partján vezet az utunk, megállunk a balatonudvari temetőnél. Nem lehet annyira sürgős semmi, hogy ne legyen pár percünk arra, hogy sétáljunk a szív alakú sírkövek között.

Szigligeti Zsuzsanna